

“முத்தியின் விளக்கம்”

பூஜ்யஸ்ரீ சத்ருகு தூள் பாபா

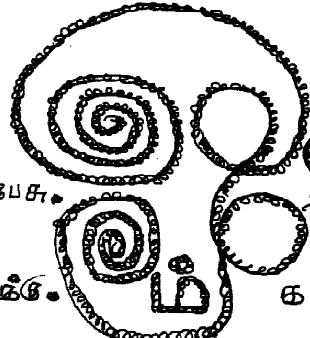

“முத்துமீன் விளக்கம்”

பொருளடக்கம்

1. முக்தியின் விளக்கம்-----2
2. தேவ ரகஸ்யம்-----23
3. ஞானானுபவத்தின் விளக்கம்-----38
4. உணர்வு-----50

எல்லாம் நீ!

11

ஸ்தீதியம் பேசு. (ஸ்தீதியவாக்கை) தர்மம் செய்.
நாவை அடக்க. கடுனையோடு கடு.

“ஸ்தீதியம் பேசினால் ; தர்மம் நிலிபெய்தல்!
“ஸ்ரீஸதீ குருதிருவடி துணை” நம்பினார் கெடுவதில்லை!
“தெய்வம் மதுஷீயாதல்” யத் பாயம் தத்பவதி!
“ஸ்ரீராம் ; ஜெயராம் ; ஜெய ஜெயராம் ; ஜெய !
“அகம்பிரம்மம் ; ஜெகம்பிரம்மம் ; அகமோஸ்வஸி !
“ஜெகம் , பரமம் , ஜீவர்கரும் ; சிறிதும் இல்லை !
அன்பும் ! அறியும் ! ஆர்வமும் ! ஏக்கமும் !

நிறைந்த எம் ஆத்மாணந்த !!

குழந்தைகளை

ஸ்ரீபகவானம், ஸ்ரீஸதீகுருதேவரும், ஓம்ஸ்ரீ
என உணர்வீர் ! எந்நிலையிலும், நமக்கு
அயலாக, எதுவும், எவரும், இல்லை, இல்லை, யென

“மெய் உணர்வேயாந்” சந்தேகம்,
கவக்க பயம் தவிர்ப்பீர் ! ஸ்ரீபகவானம்தும், ஸ்ரீஸதீ
குருவுக்கும் “நீயே” ஆம்மா ! அவர்களே”
உனக்கும் ஆத்மா ! கிது ஸ்தீதியம் ! ஸ்தீதியம் ! ஸ்தீதியம் !!!

முத்தியின் விளக்கம்

ஓர் மிவேகமான சூதீந்த, தம் மதுரி
 மொழியில், முத்தியைப் பற்றி, சிவ
 தேவன் விகடன் மேட்டை அருள் விளக்கம்,
 சூதீந்தமான தருவினும், உணர்வால் உணர்ச்சி!

உரைக சம்பவம்!

புலகு :- ஸோபாயாஜி! உங்களுடைய, வாய் மொழியின்
 ஸத்திய வாசக சூம், வரிவடிவ விளக்க மடல்களையும்
 டேலெகிராம் போதும், படிக்கவேண்டாம், ஓடுவிடு,

சந்தேகமும்

பைக்கியம் :- எகரகூதி தே புலகு! வாக்கீதோ, வரிவடிவமோ
 இந்த ஏழையுடையதல்ல, அது பரிசுதவாதுமே அந்த
 தாலாஜித பரமுமே, காட்சி, காட்சி யொருமே!

மேலும், அறவகன், அனுபவ வாசகமே தவிர,
 தருதயல்ல! கட்டுறையல்ல! நாவல் அல்ல! கவிதையல்ல!
 கிணை அனந்தமும், நற்பணியில் கோண்தமும்,

முத்தியின் திறமை

கிங்கோள் துவகே, அருவாகிய
 அவன் என்ற, அறமியின் சூரிமயார
 ஆம்!

கிவ்வேறுகையை, ஓர் கருவியாகிய பயன்பு சூதீந்தீர்கொண்டு
 மேசுடீ நடுவியார், ஓர் சூதீந்தீர்கொடியும், எழுதும் நடுவியார்
 ஓர் மேதவாகியும், தாலாஜிதமும், அவன் இலகாக,
 மொழியும், கிணை தருவினும், மேலும்,

2

3

அருள் வாங்கையும், வரிவடிவாகவும்,

நம்பியவருக்கு (பலமுடி உண்டு) பலமுடி உண்டு (சந்தனம்) உண்டு! (பயம்) உண்டு!

சரிசரி, நீரேதர, கேள்வி கேட்கும் போதென்ற, எளவகையே! உன் கேள்வி என்ன?

புயலுஃ - முக்தி என்னும் என்ன? அது ஒன்று? இரண்டா?

ஸ்தூதிரியஃ - முக்தி என்னும் புது முக்தி என்னும், பரமுக்தி என்னும், பரிசுடராகக் கொள்ளுங்கள்!

புயலுஃ - அப்படியானால், புது முக்தி எதைக்குறிக்கிறது? பரமுக்தி எதைக்குறிக்கிறது?

ஸ்தூதிரியஃ - புதுமுக்தி என்பது, நகரமாய், வைகுண்டம், பிரமம், லோகம், எனப்படுகும், இவ்வமுடிமாயும், நாராயணமும், பிரமம் உண்டாம், பரம உண்டாம், பரம உண்டாம்.

பரமுக்தி என்பது **பிறவா** நிலையாகிய **பிரமம்**,

புதுமுக்திக்குறிக்கும், புதுமுக்தியில் பிறவியுண்டாம், பரமுக்தியில் பிறவியுண்டாம்!

புயலுஃ - சரிவாரா! எங்கே குடைய அப்பா, துருத்தி, முடியாட்ட மருந்துகள் உன் சரவணியால், புதுமுக்திக்குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, இவ்வகையில், பரிசுடராகக் கொள்ளுங்கள், பரிசுடராகக் கொள்ளுங்கள், பரிசுடராகக் கொள்ளுங்கள்.

முக்தியென்ற சொற்களில், அது நினைக்கின்ற அனைத்து **பரிசுடராகிய** முக்தியென்ற சொற்கள், நினைக்கின்ற அனைத்து **பரிசுடராகிய** முக்தியென்ற சொற்கள்,

நினைக்கின்ற அனைத்து **பரிசுடராகிய** முக்தியென்ற சொற்கள், நினைக்கின்ற அனைத்து **பரிசுடராகிய** முக்தியென்ற சொற்கள், நினைக்கின்ற அனைத்து **பரிசுடராகிய** முக்தியென்ற சொற்கள்,

அவ்வாறிய அனைத்து **பரிசுடராகிய** முக்தியென்ற சொற்கள், நினைக்கின்ற அனைத்து **பரிசுடராகிய** முக்தியென்ற சொற்கள், நினைக்கின்ற அனைத்து **பரிசுடராகிய** முக்தியென்ற சொற்கள்,

உ

(4)

ஸபத்தியம்: - ஸ்ரீமதவாஸுதைய பதநீகீரீ
 இருந்து சூழப்பாடி கொண்டு வந்து, ஓர்
காஸ அளவுக்கு உட்பட்டது தானா?

பு.வ.த. - ஏன் அப்படி சொல்கிறீர்கள்?
 ஸ்ரீமதவாஸு கருணாபீர்த்தியலீபவா? அவனை
 நம்பியுள்ள, மகாராஜா அவன் நிரீகீதாட்சணிய
 துள்ளமாட்டானா? அப்படி அவன்
 துள்ளினால் அவன் ஸ்ரீமதவாஸுமார்ட்டானா?

பைத்தியம்: - அப்படி பு.வ.த.! அது அப்படி யல்ல! ஓர் உண்மையை

உணர்! **நீ அவன்** அம்மகம்! உன்மாயா

மனம், உன்னை முடி யிருப்பதால், **நீயே அவன்**

என்பதை உன்மலீ உரை முடியவில்லை. உன் **மனம்**,
 பருத்தியம் மர உணர்வு உண்மையை, உரை முடியவில்லை
 மறைக்கிறது! உன் **மனதால்** செய்யும்,

புண்ணியத்திற்கு உயரம்,
 மேலான பிறவி உண்டு. உன் மனதால் செய்யும்,

ஸத்திய தர்மத்திற்கு

மட்டும், ஸ்ரீமதவாஸுதைய வேலாகாக்கிற பிறப்பி
 தியம் உண்டு. அப்பண்ணியத்திற்கும் உயரம்
 மேலான பிறவியும் **சொர்க்கமும்**

உண்டு. மேலே உள்ளிய அவ்விரண்டையும், எந்த
அளவுக்கு நீ செங்கிருக்கிறாயா, அந்த

அளவுக்கு, சொர்க்கமும், வேலாகாக்கிற பிறப்பி தியம்,
 உண்டு. அந்வு முடிந்தால், கிருஷ்ணம் அனைத்து
 தேடும்படி புலகுக்கு, உந்தே அதை உணர்ந்து

2

(5)

முக்தி :- ஓன் பாயா! ஸ்ரீ பகவானுடன்,
 அயன் செள வம்யு தரிசு கீதிலி, நாயு
 நாய், **அயன்** கிருபையாலு, கீதிலி
 சூலோகம் உந்திராயம், அதே ஸ்தலிய
 தரிசுத் தைசெய்து, கீதிலி நாய் பதய
 பதம் அடையவர போ!

பைத்தியம் :- அம்மா முக்தி கீதிலி, அருத்த விநவியாயம்,
 ஸ்தலிய தரிசு, செய்யகுடியுள்ளே, எண்ணுகிறாயா?

முக்தி :- ஓன் அடியாது? ஸ்ரீ பகவான் தருகிற, நாயு
 இருக்கை போது, எதுகொண்டிருக்கிறாயா?

பைத்தியம் :- ஆமாம் தரிசு கீதிலி! உண்மையே! அயன்
 தருகிறது, எல்லா யே கிரீசுதலி! அதன் உண்ணிடம்,
மனம் கருக்கலது! அந்த என்ன நாய்யம்?

முக்தி :- ஸ்ரீ பகவானின் எண்ணிய மனம், உயது பக்கம்
 செல்லு தரு! அது எப்படி கிருபையாயம்? அந்தயம்
 ஸ்ரீ பகவான், பரிசுத்தக் கொள்கிற மார்பு?

பைத்தியம் :- அயன்யம் ஸ்ரீ பகவான், பரிசுத்தக் கொள்கிறான்.
 அந்தயம் ஓய்வுக்கொள்கிறேன்! ஆதல் தரு

கலியுகத்திலி விருத்தான உலகம்!

மனதை உயக்கி கொள்வாருள்! அவசர இயக்கம்!

அதிசுத்தாய நிகழ்ச்சிகள்! அண்டி விரு

அண்டி போகும்! மொன்றொருள் போகும்!

ஆண்டி விருத்த உறையாடல் உறையாடல்!

கம்படி கின்னாயம், **கோபாறு கோழி**

உண்டி மெல்லி மெல்லி சூரியாக இருக்கை தரு
 ஒரு பாயம், **பாஸி, தயிர், மொண்ணா!**

இவைகளின் உணவு? (பலிபூசனம்)

6

மறுமறம் :- நானும் **கருவாட**
 மனதை அழகிய **மாமிச** டணவு!
 திவையகனிநீ, திரை விரும்புவாய் சொல்
 பாரீயேன்?

புலகு :- **இறைமையா பா! கேட**
 கைய சதிகேலே! **இறை சொல்லே?**

பைத்தியம் :- **அம்மா புலகு! கருவாட எனச் சொன்னால்,**
 தீசாபிபுஷம் **மருதிகே**, **புதுகியம் குறியானது!**
 கருவாடடைசாபிபுஷம் **மருதிகே** **குறியும்!**

புலகு :- **அப்படியானால், நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால்,**

மனம் 'தருமாறுவியம்' எனச்

சொல்லுகிறீர்களா? ஸ்ரீ பகவதீநாம

ஸீமரணம்/அக்கினி கேவலமாகவேய்

விட்டார தாவிக்கருகில்? இவ்வகோத்திரகலையினால்

மயக்கியம் :- **தெய்வத்தே! மொறு! மொறு! மொறு! திரை**
கேய! ஆக்கியம் அறிவு நொச்சம்! அளவடியாகவே!
உண்ணியோ உண்ணியையே யாம் தவருக கொள்ளினால்
இல்லி தவருக சொல்லியும் இல்லி/கொஞ்சம் சிந்தி!

யுகபயுகபாலும் புளிக்கும்!
என சொல்வதால்! (இடைமறித்து)

புலகு :- **வேயாபா! பார் புளிக்கவாம்! புலகுக்கக்கவாம்!**
ஆஹ், ஸ்ரீ ஸ்ரீ பகவதீநாம **அநீயதாரம்!**

அதிஅதி கவையாராது!

அதை கவையக்கொள்கிறா, சூடுகேகல் கொள் வந்தால்?
இவ்வகோத்திரகலையினால்

உ

(7)

பைத்தியம் :- அய்யா கெடாதுகூடே
இந்த ஏதையான் அனுபவம் உனக்கு தெரியும்!
உன் அனுபவம் இந்த ஏதைய உனக்கும்!

**நாம சுவையை சுவை
தீதுவன்** வேறொன்றை யும் நடுவன்
கிது பைத்தியமே!

புவன :- பின் எதைவைத்து கிண்கதையை, அடியா னிடம்,
சொல்ல வந்தீர்கள்?

பைத்தியம் :- யாம் **பூசையைத்தான்** சொன்னேன்.

புவன :- அதுதான் **முடிவாய்** பசுடிணி!

பைத்தியம் :- இனி அன்றைய புவன, உன் போன்று,
இவ்வாங்கிய குடிந்தை, **இன்றையாண்டே**
உன்மும் உன்மும் அண்டியும், சுவையின் அம்மியும்!

அது போகட்டும் புவன! உன்னை கிரஹிப்பாடுகென்றி
கேட்கிறேன்! **உணவு உடை**

உன்மும், உன் உடல் **அறுபவ** மொடுக்கள்
அண்டியும், உன் பகட்டி அப்பகட்டி வேண்டாம்.

உன் **அம்மாவையே** போன்று,
பழைய பாரம்பரியமாக

இக்கிரமம்? இந்த நாகரிக உபகீகெக்க
வருவது உன் அண்டிய இக்கிரமம்? இப்போது காணும்
சுவையின், உன் அண்டியின், சுவையை காணவில்லை இன்
ஆடம்பர நாகரிக (அடிநாடு) உடையுடன்காணிய இக்கிரமம்!

2

8

கிரண்டாவது உன் அம்மா! அப்பா யாரீ
கைகளை 'முறுப்பு' கட்டாமல்; (அ)

'தட்டி' கேட்காமல்; 'சா'

பயறு, உங்க முடிதிறை? முனிசுவல, உன்
உறவு, தட்டி இவர்களிடம் 'யயய்ய' இல்லாமல்,
எறுதிக யாரீகைகளைபட்டு 'நாராரமாந'

பேசாமல்குடுக்க முடிதிறை? கன்னசும், நிறைய கேட
தவரம். அறவ உணிடாமல். இந்த இணியும், உன்னிடம்
உருக்கரீ, உன் சீயகவன் 'நாமா' அதிமதரமீ

அவ அவி அவி சுவையைய நியம் 'அனுபவிக்க'

'கியயி' என்கையையும்; நியமிலீமலீ, உன்னாயுதே

அஸ்ரவணியையையே, யாமல் குயிபுக் கெரரீகிரேம்!
புவத: - ஹையாபா! ஆகனியானவம! இவைகளை எம்
மரலீ உறுக்க முடியலிலீ! கிரீர் குனிசுவலுமீமரலீ
உருதுறடக்க முடியலிலீயே; காரணமீஎன்ன?

நையத்தியம்: - அதுகரணீ சொலீயேமலீ! அது 'காலியுகம்'
குருவரீ சொலீயதைகு, குருவரீ கேட்கவாகாது!

கிக்கலியாநீ விலயாமை!
புவத: - அமீபடி யாறலீயாமா! சீயகவனீ நாமர வுக்கு
'சக்தி' இலீயென அல்லவாரொபாடுளீயகிறை!

நையத்தியம்: - ஆ எம் கணீயணியான புவத! உன்
யறயாநீ அமீபடி சொலீயா கேட அதுபவம் இலீயறத
வரீகரீ அமீபடி பேசவாமீ. ஆகலீயும், உன்
குருமீயாரமீயாரியும், அமீபடியலிலீ!

3

புயலு :- அம்பல யாறல், என் அருளை
எளிமை, இனிமையான, பரபர வே
மகிலீசேவீ சூனையினை தீவியம்!!

நீபகவளி நாம ஸீமாநை தீவியம்!!

சுந்தரபுரியம் படி, எமக்கே சொல்லியும்.

நாபுடீயம் :- அன்பே உருவான புயலு! சந்தி
தயனமாகவேன். மகிலீசேவீ சூனையினை
நீசுநியல போல, சூனையினை நூர் மூர்மல பண்டினியே!

நாபுடீயம் போலும் தேவியே
உணவு அனை நாடாடிரிவி

சுந்தரபுரியம் **பூர்வபுண்ணி** யக்தால்,
புண்ணியம், பலபல செய்தியினிடமே, அதுவளர்ந்தது.

அமலிசுதன் உணவு, பரபர, தயிர், வெண்கை, ரயன

ஸ்தீவகுண தீவியம் அமைந்தது!

அவ் சூர்வ புண்ணியம், அதுபலித்து அடி யும் போது,

அம் **மணமாணசு** மெயும் மெயும்
புண்ணியம் தேவோ? அவ்வயயாய்க்கிலீசயவ்

குமார என்புகளாக் கேள்வி? இத்தலியில், பரப

தாரியங்களை **புளிசேசன்** தெரியும்.

அம்புத்தி கரட்டி மயக்கம்!

இதைக்களை, எக்கால தேவன், சொல்லும் போது,

சுரேயஸ், பிரேயஸ், எண்கிரண்களே ஓர் ஜீவன்

நாடிவரும் எனினும், விவேகி உடையதாய், பின்

பந்தியானி எனினும், அவிவேகி பிரேயஸை,

பின்புலியானி எனினும், இவையனைபின் பந்தியானி
மேலே சீத்திநீ அகிகாரி எனினும், பிரேயஸை மன் பந்தியானி

இவையனைபின் பந்தியானி
மேலே சீத்திநீ அகிகாரி எனினும், பிரேயஸை மன் பந்தியானி

உ

10

ஐனாமுஷைத் தீர்த்தம்; நாமமுஷை
 விநலித் தீர்த்தம்; முடிவிலி, **நாகத்தி**
ற்கு துந் நய்யகுஷைத் தீர்த்தம்,
 சொன்னான்.
 மேலும் இக்கவிதில், பிரியமான **இன்**
பு

வந்திக்கொண்டே, மனதை உயக்கக் கூடியதாக இருக்கும்;
 இருக்க வேண்டும்! அங்குள்ளிவிடு! அங்குள்ளி நியதி!
 இரேயல்பான **நவம்** கொடுப்பவைகள் **மறை**

மொருமாக வேகிருக்கீம்! இருக்க வேண்டும்! அங்குள்ளிவிடு!
 அங்குள்ளி நியதி!
 அந்தமுள்ளியானது உயில்மேலி நின்று, கொண்டு **கினம்**
உணர்வு, **பால்**, **தயிர்**, **வெண்ணை** இவைகளின் உணவையம்

பார்த்திருந்து. (சூரியகவந்திரம் கீழ்க்கொண்டிருக்கும் நாமமுஷை)
 இவைகளின் அம்மனம், நன்றாகச் செய்கிறார் செய்கிறார்!
பிரவாந்தியின் நிமிஷம், அன்றாடம்,
 வெளியில் செல்லும் போது, ஆட்டம், பாட்டு, சூத்திர,
 நையாண்டி (கேலி) டம்மம், பட்டம், பகலி, பண்டம், மது,
 மாது, அரசியல், தினிஷம் **உளர்வம்பு** கள்!

இவைகளில், கவக்க வேண்டிய, நிர் பந்தம் உற்பத்தகல்,
 அந்த **சகவாசுபுழக்கவழக்கம்**

கருவாடம், உந்துவல் மாய்ஸ் உணவுமாவும்!
 இவ்விறண்டையம் உயில் மேலி நின்று, கொண்டு **உ**, அம்முள்ளியானது,
 இந் தீர்த்தம்! இரேயல் (நவம்) இவ்விறண்டும், **உணர்வு**
 உணவுகொண்டு, அது நமக்காக எப்போதும் கருத்திடுகீம்.
 எப்போது, பேசுவது, அது நமக்காக, **உணர்வு** உணர்வு!

(11)

அவ் **உய்ய உரைப்பு**
புளிய்ப்பு, என்ற பூசியார்,
காரசாரம் உண்டோ??
ஆறல்???

இந்த உரைப்பு, எம்போதுமும், நம்மை தேடி வந்தது.
 இன்றே நமக்காகவே **நம்மை** தேடி வந்திருக்கிறது!

இன்று **ஆருவேளை! ஆரேநேரம்!**
ஆரே கம்பளம்! உண்டாவி என்ன?

குடியா முகுதியி போகிறது! அயருக்கேடுதரியமலி,
 இவரிடம் சாம்பலிடு விரிடு போனால், அயர் என்ன நம்மை
 கண்டா கொள்ளியி போகிறா? இச்சுவர்களை, அவரை
 உணர்வீடுகிறது தே! சிடைக்காத உணவு நம்மை
 தேடி வந்திருக்கிறது! நாம் சாம்பலிடுவை உணர்வீடு கொள்ள
 என்ற ஆர் **நப்பாசையால்** குலிசை

யாருயிசை, நோக்கியி பாய்க்கை அம்புது !!!!!!
 இன்றுமீ அது நியியி, சுவர்க்கிடுகின்றனர். கூறல்
 யாரு அறியாத விரிசை! யாரு அறியாத கொண்கிவி, இன்று
 யாரு அறியாத இடம் இன்று

“**சாப்பிட**” சென்ற அம்முநைய அவன்
 “**சாப்பிட விரட்டார்!**”

புறநாடு - ஹேமம் அன்பாணயமாயே! நல்வ
 விளக்கத்தான், பூசகவன் தாம சிவமரணியில்
 அருள்வரிகளி” **கலிகோஷம்**

ஒன்றுமே செய்த விடமுடி யாது என்தம், **கலியே**
காலி ஆகியிடார்!”

கலியு கதர்மபுரவியல், மருதம், நேரடி உரையாடலியல்,
 சூலம்காசிகள், அனீய எழிமடம் மடமே, கலிகோஷத்தே
 உத்தர ஆசிரமமாயும், அகீதனை நினமமாயும், அகீதனை
 “**உறுதியுடனும்**” செளவிக் கறணை என்ன?

பைத்தியம் :- நல்வ விரேகமாரண, அகீதையான

புறநாடு நன்றாகவே கருத்துடனே கேட்குகுயி!

அறிதவனமாகக்கேள்! உன்கேள் வியரணது:-
 பூசகவன் தாம சிவமரணியும், பகனியும், கருத்தினியும், உபதயம்

“**பகவத்பகதீதல்**” செர்க்கமே என்தம்,
 அகிலீசர் **“பேராணந்தம்”** திடம்கமே என்தம்

அவரே **“பரமபத ஐக்கியம்”** என்தம்,
 அமைவிடேதி **“பிரம்ம”** பத ஐக்கியமாகிய **“பா”**

நிலையாகிய **“பா”** நிலையாகிய
 ஐயன் முக்கி, ஏன் யேண்கெ மென்தம், உன்தம் கேட்கப்படுது.
 அகல்கேளன் விடைபயகவிற, உன் **“பகீத்குள்”**

யறவ லீலம் அங்கு உத்தரவி விளக்கம் யே குகலேகிடுக்தே.
 இங்கு உன்கேள்விக் கேட்கி லீல்கிடுக்தே. தவனம் கௌவ!

193

புயலு :- பரமபரிஸீபாபா! பக்தியையும், ஸ்ரீபகவான் நமஸ்சையையும், சத்திரூபகந்தி நொன்னைய போல் தேர்ந்தியது. சிவவேதன்

யாமிச்சுறு குழம்பி போமேய்.

ஆறப்பகாங்கனா, **எக்குழப்பயம்**

இவ்வாமல், சிவரமாமகமுகந்திசீர்க் கோழியை :- கொடிநீடு புயலு! **குழம்பிஸ்**

நியம், ஐகத், ஐவ, ஈந்மமலகமம், என்னயது???

புயலு :- தீவிகள் என்ன சொல்லிநீர்க்கள் பரபா? எமக்க குன்றுமே புரிய வில்லையே!

பைக்கியம் :- சிவநீதுக் கொண்டு அம்மா தரைய புயலு! நீ புரிந்து கொள்ளாதயதை, கேளும்கூட! இனி உன் கருத யைக் கேள்.

புயலு :- சரி சரி! சொல்லங்கள் பரபா! ஏதோ சொல்லி எம்மை உறுகிதடிக்கீர்கள்! சரி அப்பறம் பார்ப்போம். எம் கேள்விக்கு விடையென்னம்!

பைக்கியம் :- அம்மா புயலு! உன்னுடைய பக்தியை, ஸ்ரீபகவான் மகிழ்ச்சி, அவனுடைய இயருண்டத் திரேபயே உனக்கு இடம் கொடுத்து தம் அருகியேயு. பைக்கியம் கொண்டும்கூட, நீ எவ்வளவு காலம் அவனுடன் இருப்பாய்?

புயலு :- நல்ல கேள்வி பரபா! :- ஸ்ரீபகவானே, **நிச்சி முக்துனி**! அவனுடனே, அவன் திருவடியின் நிழலியே

எம் ஆயுள் உன்ன வரை இருப்போம்!

பைக்கியம் :- அங்கு உன் ஆயுள் முடிந்தால், என்னயாய்? புயலு :- அங்கு எம் ஆயுள் முடியாதடி, ஸ்ரீபகவான் பார்த்திக் கொள்ளார். அவர்களை, சரிவசகரிபா தயிரவே!

தேர்வி மூலம் (14)

நாயகியம் :- சரி சரி! உன்னை ஏனிடென்றால்
கேடக் கேடக் குதம்பலமேனெனில்? உன் ஸ்திரீ
பகவதானே கிருகி கிருய் என்னவெனக்
தொன் அந்த வைணவமோ

மணி (நவரத்தினம்) களாலும்,
நாய

குதம்பலம் ஓர்

கவர்ச்சிகள்

நாயகியம்
 கவர்ச்சிகள்
 குதம்பலம்
 நாயகியம்
 கவர்ச்சிகள்
 குதம்பலம்

நிறைந்த, அநாதைகளை! அங்கும், அடல் பாடல் வெகு அழகம்
மாத கிருகம்! அங்கு உள் வர் அனைவரும்,
ஒருவரையும், அநாதைகளை”

அநாதைகளை”
 மூட்டான! அநாதைகளை”
 அநாதைகளை”
 பேரல், வெகு வெகு, அடல் பாடல் அம் அதன் துணைகூடும்,
 நிறைந்தவர்களாக வே கிருமபார்கர்/கிருகி குரீகர்!

அம்மா! புறம் நெய் போலும் ஸ்திரீ பகவதானே வே பார்த்துக்
 (அவர்களையெல்லாம்)

புறம் :- இம் போல அக் குதம்பலம் சற்று குதம்பலம் சற்று பாய்ச்சுது

அம்மா! அங்கும் அங்கும் அடல் பாடல் அநாதைகளை
 உண்டா? இம் போல, அநாதைகளை” மயம் கேட்கும் கிருகம்!

நாயகியம் :- கொஞ்சந்தே! மயம் வேண்டாம்! ஸ்திரீ பகவதானே,
 “அவங்காரப் பிரியன்தானே”

நன்றாகவா! தி அவகைதொன் பாரிச் சாயி! ஸ்ரீ

அவல் எமக்கு நமசிவாய கிருகி கிருகம்! அவச்யம்,
 அவன் சிவநாம நியமிக்கலாக அதனிடையே உள் பகவதானே
 ஸ்திரீ கெவி! கிருகம்! கிருகம்! உறையாட அநாதைகளை,
 ரசனையலிடேர், தி அவகைதொன் பாரிச் சாயி!

“பேசு” வேண்டியும்! “பழக” வேண்டியும்! அவர்களோடு,
 அவர்களை

“உறவாட” உறா யாட” உணவருந்த”

யேன்மய சந்தர்மீயம் உந்தரல், அற
குறீமீயாயா? உற்பாயா?

புலகு :- (சந்தையங்கே போறன்) ஹேயாயா, குறங்கள்,
செல்வருகிடம் கிளிவெய்யதை யாடு அருவோடு
ஆகவே “வைகுண்டம்” அம்பலமீபட்ட,

“ஓர் இயமா” அம்பலமீபட்ட, அம்பலம அய போக புகியோ எனையங்கே போறன்!

பைத்தியம் :- அம்மாயுயகு! அம்பலமருக தெரளிளாடு!
தைவாய ஹோ, வைகுண்டமோ, விரம்ம வேகமோ,
(ஹரன்) (ஹரி) (ஹயன்)

“வித்யவீக பூமயாகும்”

அங்கு ஒரு குறைமாயிய “ஸத்யம்” ஒன்றே,
நிலவும்! மநீயம் என்குறையம் அங்கு கிலவேகிலி!

இருக்கவுமீ குடியாது! இருக்கீ வுமீசுடாது!

புலகு :- மி லீ உறீயாயா! எம்மை யயகுறுகீயம் திலியில்,
நயமணிகள் என்யம், ஆடம்பரம், அணியணிகள்,
என்யம்; “ஸயீச்சுடா” சொல்வி,

“ஸயீச்சுடா” சொல்வி,

எம்மை யய குறுகீவிடெ றீகளே!

பைத்தியம் :- எம் கண் மணியேயுயகு! உன்னை யய குறுகீயம்
திலியில், யாடு அனககீசுடா ஹிஸி. அங்கு

“இருப்பதையும்” நுப்பதையும்.”

தான் சொன்னோம். அங்கு ஒரு குறைமாயக இருப்பயர்க

அங்கு உள்ள, அதுவும் பாதிப்பதில்லை!
 விஷய உபநிஷயோபகாட, **மலின**

மனம் மடைத்தவர்களுக்கு, அதாவது,
 பாதிப்பு உற்பட, உபநிஷய உபநிஷய உபநிஷய
 உபநிஷய உபநிஷய உபநிஷய உபநிஷய உபநிஷய

புயலு :- அபிமானம், யாழ் அங்கு உபநிஷயம்,
 உபநிஷயம் உபநிஷயம் உபநிஷயம்

மனநிலை :- அது உபநிஷயத்தை கேட்கும்படி
 புயலு :- உபநிஷயத்தை, உபநிஷயம் கேட்குமா?

மனநிலை :- உபநிஷயம், உபநிஷயம், உபநிஷயம் உபநிஷயம்
 உபநிஷயம், உபநிஷயம் உபநிஷயம் உபநிஷயம்

புயலு :- அது உபநிஷயம், உபநிஷயம் உபநிஷயம்
 மனநிலை :- உபநிஷயம் உபநிஷயம், உபநிஷயம் உபநிஷயம்

மனநிலை :- உபநிஷயம் உபநிஷயம், உபநிஷயம் உபநிஷயம்
 உபநிஷயம் உபநிஷயம், உபநிஷயம் உபநிஷயம்

மனநிலை :- உபநிஷயம் உபநிஷயம், உபநிஷயம் உபநிஷயம்
 உபநிஷயம் உபநிஷயம், உபநிஷயம் உபநிஷயம்

புயலு :- உபநிஷயம் உபநிஷயம், உபநிஷயம் உபநிஷயம்
 உபநிஷயம் உபநிஷயம், உபநிஷயம் உபநிஷயம்

மனநிலை :- உபநிஷயம் உபநிஷயம், உபநிஷயம் உபநிஷயம்
 உபநிஷயம் உபநிஷயம், உபநிஷயம் உபநிஷயம்

உ

பைதீதியம் :- அவநியம் சரீவ ஜாகீரதை யாக, இருக்க வேண்டும்!

புயற் :- அங்கு நாமமே, மயருநீகநி லவர அங்குநீகநி லிடம், உறையாண் போலே

சற்று சுவம் (சுவசுகைகள்)

உநீமடலாஅம், அவி லினை, ஓன்று மக்காத பெருமை!

என தேவநீயகிற தே! கிதற்கு, அங்கு செவ்வாமல், இருப்பதே மவம் எந்த தேவநீயகிற தே!

பைதீதியம் :- ஓளம் செவ்வமே புயற்! இவ்வளவு இப்பம் ஓன்? உன்னுடைய பரிபகவான் கிங்கு இவ்வியா? அவன் உன்னிடம் இவ்வியா? அவனை நீயாக, நியே அவற்க, இருக்க வேண்டு, அவனை ஓன், நீ

“நுரியே” தேடுகிறாய்?

புயற் :- ஓளம் அருமை மாபா லே! நுயன் மருந்தளா, ஆள் வாநாமிகளா / சிவமாகவ தேவநீயகீகளா, அவர்கள் பாடல்களிலும், செவ்வமே வாகவநீக லிலும், புவ்வாதி யிறக்க வேண்டும். கவீவமே யிறக்க வேண்டும், யிறக்க வேண்டும், என்னும் பவப்ப தேடபவம்

“புதழ்க்கியை” தேடபவம், அதன்காரணம்,

என்ன? அவர்களுக்கு தாங்கள் செவ்வமே, இந்த ரதநியாநீத்தம், நதநியா நதனீய பெருகுளா?

பைதீதியம் :- அஹே புயற்! நதநிந்தவர்க்கும் உண்டு! நதநியாநதவர்க்கும் உண்டு!

① நதநிந்தவர்க்கும்! தாண்டாக, துணிச்சிக்குந்த, தன்னுடைய, ஆனந்தகீதை, சுவமேலும்

ஸ்ரீபகவத் **வேராணந்தம்**

எனய்
↑மெயரளவிலீ, மெயம் ஆனந்தம்! அகாவது
ஸ்ரீமகவன் அகாவரவிலீ, மெயம் ஆனந்தம்!
அகாவது **இருவாய்** மெயம் ஆனந்தம்!

ஒருவராய்

அயபவிக்கேவீசிவைக்கா தே,

என்றுதிரியிலீ, **நாமம்** **வாணா** ஆயோடி? **நாமம்**

ஸ்ப்யடி

இருவரோடி? தமக்கே அன்னிய மெய்வாதி

தன்மை யாள், அயர்கள் **மனம்** மெய்வம், மனமைய

பீதியினால்

திருவந்திரமயவந்தரமும், தாமத

ஸ்ரீபகவான், ஆதிய இருமும், **இரண்டாள்**

திரியிலீ அயபவிக்கேவீ, பேராணந்தமே பேரமயம் எனது
முடிவுகடீழ விடுகிறீர்கள். இந்த **தடை** இயர்கள்

மனத்தடையே

தவிர, உயருணை அகிலீய!

விதாயாதவர்கள்:

— ஸ்ரீபகவான், சூப்பாவண்யுக்கியும், அயன் மணிமை பிறயாவக்கியும்.

மனம்

மயங்கியதன்மை யிறல், தண்டிதே கரடீசினிது

ஏகாண்டகே கோவம் எனும், **உண்டகேசுகம்** எனும்.

ஸாகமாயா

மெயம், **விஷ்ணு** **முறை**

மாயா

மெயம், மயங்கிய வர்க ளாருமீ!

(ஜீவனின் மனமைய மயக்கமே விஷ்ணுமாயா)

புறகு :- ஓளம் ஸ்தீரிய சொபேமரையாபலு
 இப்பத முக்திக்ஞ்சாநீகநீ கொடுக்கே,
முக்கியவிளக்கம்!
 என்ன? பரமுக்கிக்ஞ்சாநீ **முக்கிய**
சாநீ என்ன?

பைத்தியம் :- ஓளம் அநீபானம் தவியே **புறகு**
 பதமுக்கி தவனமாக கேட்பாயாக

① பநீபகவான் நாமாவிநீ, ஓளநீ கவநீ கணீநீர் விடே,
 அகுவயவமீ, அதுதைய **சொஸபீய**
 தர்ஸநீ பைது அவநீ அடுளர், அவநீ வேகவீகநாகிய,
பதமுக்கியை பைது அவதடன, உநீ
 தரீமம், அடியம் பரியகூதம், இருநீது, அடியபாடி கொண்
 டாடி, பேரானகூதம் அதுபவிக் கவரமீ!

② உநீதரீமம் அடிநீதுடன், உநீதுவ் **அங்கு**
 இருக்க அடியாது! இருக்கக் **கூட்பாது!**
 இவவேடுயவீ! இவவேவிகி!

③ அங்குமக முக்கியநீ, இருக்கமீ காநீ, அங்குநீர்,
நாமடு வாரகூநீகநீலவா, அங்குநீர் அநீபநீ
 கூட்ட உறையாடல், உறையாடல், கிநவகநீலவா,
 சநீது **சுபஸம்** உநீபட்டாதுமீ, அநீக எண்ணிக்கி
 படி, உயர்யோ,
 காதுவோ, தீநீ மகீகலே,
 ஓரீமநவீ அவநீயம் உநீடு, பினீதுமீ தீதரீமதீதுடன்
 கூட்புதல், பினீடுமீ அங்கு செநீவவாடி, யோகீடு வரைய செநீய
 யோகீடு வரைய நுதீக அடியாது! **வேளம்!**

(+) அந்த ஸ்ரீமதவத் தொடுபெயர், உன்
எண்ண வடிவமே தன உண்மையல்ல
 அவனை உன்னுள், நீயாக இருக்கவேண்டும்
 அவனை தேடி அல்லது, ஒரீயுதும் சூரியாக
 தன் மவதவயம்திரிடுக்கே **புதுகு**

வை தன்னிடமே இருப்பதாக உணராமல்,
 தாடு அடியும், அங்கு அகியும், வீணாகாத யாங்குமே!

பரமகந்தி யின் அகதிய சாகரியாவது :-

1) ஸ்ரீமதவானியம் உன் ஸ்ரீமதேடுருவையம், ஒன்றை
நம்முடன் குழைக்கையே உனக்குமவம்! உனக்குமவன்!

2) ஆறவிமதேடு வந்தே ஸ்ரீமதவான் **வேறு!**
 ஸ்ரீமதேடு **வேறு!** என் அகான் இருக்கே! இருக்க
 உண்கே!

3) ஸ்ரீமதவான் காரியம், மதேடுடு ரசய்யமடடாரீ என்மும்,
 ஸ்ரீமதேடுகாரியம், ஸ்ரீமதவான் ரசய்யமடடாரீ என்மும்,
 தான் இருக்கே! இருக்க உண்கே!

(+) மேலே கூறிய, அண்கே ஒன்றும், என்னகூறுகிறேன்,
 அனை அண்கே **ஸதீதய தர்மத்தோ**

சூடிய தாரும்! கதைமதேடுடு மடடாரீ!
யிறகூடாது! **பா** தர்மமாம்!

4) நீ உபாசனை ரசய்யம், ஸ்ரீமதவானியம்! உனக்கு அருளு
 வதுவீதி அகியவதுவீதம் ஸ்ரீமதேடுமும் **ஒன்றே** என
 உணர்வுசூர்வமாக, உணர்ச்சுவலிடோ!

(21)

“பிரீகஸ்பாநுமீ”ஸ்தீ
குரு நாநுமீ! கற்பகியாக,
 ரசாஸிமம், பேத உரகீகியமரஸ்து அநாவது

“ஜீவ ரக்யப்யம் & ஜீவ அழிய்யம்” கல்வாஷாநாதியம். ஜீவன் னன குரு
 வந்திடுக்தரவல்பயா, ரக்யப்யம் அழிய்யம் பேதகீர்து.

⑥ **“ஜகத், ஜீவ, யாம்”** (ந.ச.நி.நி) என
 ஜீவன்குருக்தரவல்பயோ, ஜகஜீவயம் இக் கியம் வேண்டி

“ஸஸீலாமீ ஓன்ரே”ஸஸீலாமீநவமீ
 என உயுமயன் னுயாயாக!

① **“மணீஸிஸீ”** பாண்டீ கிலி ரயனீதும்

“மணீஸிஸீஸாமலீ” பாண்டீ கிலி ரயனீதும்

② **“ஸயாஸிஸிஸீ”** சூடினம் கிலி ரயனீதும்

“ஸயாஸிஸிஸீஸாமலீ” சூடினம் கிலி ரயனீதும்

③ **“பஞ்சிஸீ”** வஸ்கிரம் கிலி ரயனீதும்

“பஞ்சிஸீஸாமலீ” வஸ்கிரம் கிலி ரயனீதும்

④ **“ஆருமீஸிஸீ”** ஆயுதம் கிலி ரயனீதும்

“ஆருமீஸிஸீஸாமலீ” ஆயுதம் கிலி ரயனீதும்

⑤ **“சமூத்கபுரகதிஸீ”** உயி கிலி ரயனீதும்

“சமூத்கபுரம்” கல்வ-ரமலீ, உயி கிலி ரயனீதும்

மேலே கூறிய துரியன், எல்லா
ம் ஒன்றே என்ற, இக்கியத்தின்,
யரம் கல்பமல், நாமப் பெ இக
 ஐய நமஸ்கரிக்கின்ற **நாம**

பெயர் இல்லையென்று! **புரத்தல்**
இகத் ஐய நமஸ்கரிக்கின்ற **நாமப்** மாத

இல்லையென்று, மேலே கூறிய யர்கள், காலகீத
 அந்த, **ஒன்றாக** இருக்கிறார்கள் என்று;
பேதத்தை நீக்கி அபேத திருத்தியல்,
 சந்தேகமற்ற தெளிந்து, **அதுவே நாமம்!**
நாமே அது என, சம்பந்தம் இடுக்து,
 மூலமொன்றையாகி, யாம்மொன்றாகவே உண்டி
 இல் கவந்து, கரைந்து, மயமாக ஆகி வந்து விடுதல்
 தைக்கியம் :- எந்தே எம் கண்மணி

புயல்

நயக்கிறதேயும்!!! அசுரி யாக இரு ஒலிமலை
 புத்தல் :- ஹே யா யா! எம்மை எந்தே தெரிநீர்கள்?
ந ஒன்று **யாம்** இல்லை! **எமக்க** தனியே
இருப்பே இல்லை! (மீதமயல்பால்)

எல்லாம் ஒன்றே! அதுதவமே!
 அதுயாமே! அதுநீயே! இது என்மையம்!

யாயா.

தேவ ரகஸ்யம் | தேவர்கள் உணவு

அருள்வகரத், ஓர் கிடக்கில் செய்மிடேடிடுக்கேசேம்!
அவ பற்றி சந்நிய கவனிக்கவும்!

தேவர்களுக்கும் / தேவ கணங்களுக்கும் / சூட்சும

சந்நியகாரும். தாம் தந்தால் பெறக்கூடிய
சூட்சும உல்தேவர்களாகும்! புண்ணிய

தந்தால் பெறக்கூடிய, சூட்சும உல்தேவர்களாகும்!
அவர்கள் அணி, மணிகளும்

அணியும் உண்மை யாக, உடையம் சூட்சும
அவ்வணி மணி களை அணிந்திருப்பதை வைத்தே அவர்கள்
ஆண், பெண் என கற்பனை பண்ண முடியும்
ஆதல் உண்மையின் அங்கே ஆணும் கல்வி! பெண்ணும் கல்வி!!
இப்போது கதை மீ போர், எந்த உணவும் அவர்கள்

ஏற்க முடியாது! இப்போது கற்கின்ற நடைபயணம்
யாகங்களின், அவியஸ் ஓர் உணவு அவர்களின்,
ஆகாரமாகும். அவர்களின் மனமாத்ர ஸ்தவ குறைக்காடு

(24)

“சாட்சி” யாய்க்கும்பவர்களாயும்!

ஆதல் அவர்கள் **“ஜீவிதம்”** எப்படி

நடைபயத்திற் றதன்றல், **“சோம**

பாணம்” எனச்சொல்லும், “**ஓர்**

அமிர்தம் எனும் **“ஜோஷதம்”**

ஆதல் இது அமிர்தமானது **“பாசுநையால்”**

“யோகமாயாவிறல்” திடைபடும்!

இறைய அரிவடம், தேவர்களுக்கும், தேவகணங்களுக்கும்

உள்ள நூலியானும், இவ் வந்தவ புண்ணியத்தினும்,

தர்மத்தினும், அல்ல சொல்லும், பக்தியை ஆன்மர வானது

“ஸ்பான் ஸ்பான” மந்தும் **“மோஷ”**

மயக்கத்திற், திகைமற் றிடுகெனீ, அவர்கள்

நூல்கள்து, தேவர்களாக உவா, தேவகணங்களாக உவா,

ஆவரம், சபுவதில், மோலென நியநூலிப், வீசுநீல

விரட்டால், **“பூதகணங்கள்”** என சொல்லப்படும்

வேதியாதிகள் = தேவகணங்கள் = பணியாதிகள் என சொல்லும்) சந்தி

“நாழிந்த” வகுவினதாக, பணியாதிகள் உவந்தவரும்.

கவந்தள் அனவரும், கய்யுவுவ கிள்கெடிய, **“புண்ணி**

யக்கரஜம்” **“நாழிந்த”** காலம், இவ்வந்தவர்களே!

அவர்க ளிளவரும், அவர்கள் புண்ணிய னும் தர்ம னும் திந்து

போதல், பணிகளும் அறையகிள்கெடி, சூலோகம் உக்கூக உவந்தவரும்

என சூலோகநீர் சொல்லுவார்கள்!

“**ஹயன்/ஹரி/ஹரன்!**”
அதி கமீ ஓயரும்

அதி **கூட்சி**
எனக் கூடிய, **“ஓரி”** மம்
உலோக அருக்

“**யோகமாயா**” உலியுட னும், **“யோக**
மாயா” செயலுட னும், கியநீ கக் கூடிய வர்க ளானும்!

அதி கமீ ஓயரும், யோகமாயா, உலி கருமீ பகலு லீ கியந்த
ருக் **“பசி”**, **“தாகம்”**, **“நார”**, **“மேயு”**

மரணம் எனச் செயலும், **“மாற்றமீ மறைவு”**

முக்கால னும், எக்கால னும், அல்ல யென்பதே ஸகீ லியம்!
அதி கமீ ஓயரும், **“நித்திய முக்தர்கள்”**

மனம் படைத்த மனிடனை மட லும், விவேக சீ குற லீ நாம பே,
ஐக தீவ, உலநீ நம் போது மீ, ருநீ நநி நை யோடு, சயநீ
சுர்வ மு னீ னிய உக்கர லீ, ஓர் **“ஸகீ குரு”**

“ஜயன் முக்தி” மெரு தலே உடைய உல கிருநீ!

மேலே கூலிய தே ரீ கருக் லும், தே வ கண வீ த ருக் லும், ருநீ னி க்கை
ஸாநீ உலயீ யடி, **“ஐகோடி”** அரும்! அலீ கருக் லு தரீ உக்கர லீ

செநீ னும் பக் லே சூ னீ மா க்க லும், தே வ ரீ க ர் சூ ல னும் ச லீ த
ஓர் **“வரை முறை”** (அளவீ ன் ஓ லுக் கி) உ னீ து!

2

26

அது போக்குவரவு, உள்ள இடமாக இருந்தாலும்,
"லட்சுமீ" கோடியோ!
"வந்தாழ்வம்" போதாழ்வம்!

அந்த முப்பத்தி ஒன்று கோடியை, தரணீடு வதும்,
 இலிபு அகநீடு நெறவதும் இலிபு இவர்களை அறவதும்,
 திருக்கூடு அடல் து - சொர்க்கீகம், தைவாயும் தைவணீடும்,
 பிறமீல லோகம், மணிகீரீவம் என்ற **"ஐந்து**
புதுங்காசு" சொல்லும்பதும், திவயகனிள்
 அலபகைள், அநையாகத் - ஸ்ரீ கீரீகிரனி! ஸ்ரீ திவ ரமகொனி!
ஸ்ரீமந்திரநாயணனி! ஸ்ரீமிரமீம தேவனி! ஸ்ரீ அனிசு! (அவ

யோகமாயாவாகும்) அநைய அகநீவம்,
"கீழ்க்கிரந்தி" வரிசைக்கிரமமாக, அநையகீடுமீ
 பதரல், சொர்க்கீகம் ஐந்து சதம் என்தும் தைவாயம் நரணீடு
 சதம் என்தும் தைவணீடும் முன்று சதம் என்தும் மிரமீல
 லோகம் இரணீடு சதம் என்தும் மணிகீரீவம் ஒருசதம் என்தும்
 தேவர்கரியும், தேவகணங்கரியும், ஆதகணங்கரியும், பிரிதீவ,
 ஒருகூடுகாயும், ஒருகூடுகாயும், தைவதீகம் பதே டுக்கீகியும்,
 இவர்களை அறிவர்கீகம், அயரவர்கீகம் **ஒற்றுவுந்த**

காமாயிணியை அந்தந்த முக்கீகை நகீடு,
தைவங்கரியம் செய்யம் பணியாகும், இவ்வம்,
 ஸதீஸங்கீகம்! பஜிஸ்! ஆதஜு ஸதீகதா காலசேபம்! குதரிய
 ஸதீகாரியம் உண்டு! ஆங்காவி தேநடைபதும் காரியங்கீகனிர்,
 அயரவர்கீகவந்திரணீடு கானநீடு அநையலரமீ!

இவர்கள், ஐந்து பதவிதாரியும் இருப்பவர்கள்,
விசும்பிகுலம் ஐந்து கடவீகாரியும்,
 சென்று அங்கே நமது காரியவிகாரி
 கவந்து கொள்ளுங்கள். ஆனால்,

“அவரவர் முந்தி”

அவரவர்க்கு உரியவலம்! ஆனால், **“எவரிட
 முன்பந்த (கூடும்) துவேஷமும்”**

இருப்பதெனில்! அவரவர் கைவிகாரியாகி, அவரவர்,
 குருங்காதமாரிப்பதிலும், குற்றம் குறை! **மேலும் விசும்பிகுலம்!**

இவ்வாறையெல்லாம் இங்கு **தோர** குறைக்கம் நடமாடவென
 இனி! இவ்வாறேயும், **“ஸ்தவகுணம்”** குறை

நிலவிகுருகும்! இவர்கள் அனைவரிடமும், **வோதமாயா**
 உறுதியான யாக குருகும்! இங்கு அனைவரிடமும் எவர்க்கு
 கவந்தறையாடி யாக ஆனால், **“சொந்தம்! பந்த**

ம்! பாசு உறு” இவ்வாறில். அவர்களுக்கே
 இவ்வாறாகில் அந்த அளிகளாக உறுதுக் கொண்டு

“விக்கானே” அங்கேயே காலம் முடிந்து, பக்தியும்

முடிந்து, **“வாங்கு”** விட்டார்களே **“அங்கு”**

“தொடர்” இங்குள்ள யாவென்றும்! இவ் போக்கு

யாவு, அந்த உடம்பிதவாதி யாகிய இவன் குகியாகும்.
 என, குகியானவர்கள் சொல்லி!

(28)

இங்குள்ளவர்கள், புண்ணிய மோ,
தர்ம மோ, அயறவர் தொண்டு உந்தி,
முடியும் தருமாயில், மாயாமல

மோதறம் மேலிட வெளிப்படும்.
இது அருத்த நன்மை வக்காகவே, **இயற்கை**

யாதவே, அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு உற்றல்
குறைவே, பேசாமோ, விருவியெழுமீபோ, ஏற்படும்,
உறையலுள், **தூய்** நூலும். அதுபொயாக
போ, பரபொயாகவே, மரு அயர்க்கி, ஆலோசனில்,

வினாக்களுக்கான பிறவியா,
அமை யும் என, சீரமைநிகர் சொல்லார்! **க**
ஒர் உதாரணம்!

ஒர் அடியார், சீரமைநிகருக்கு தின அம் ஒர்,
திருத்தாளாய் மாஸ் கட்டுவார். அவர்
தம் வீட்டில் உள்ள, நின்று கோவத்திலுள்ள, சீரமைநிக
ருக்கு, அம்மாதிரியே அடிவாரம் அருவிட உள்ள,
ஒர் பெரிய நிலக்கண்ணாடியை, எடுத்து வந்து சீரமைநிக
ருக்கு, குளிர்நீர் ஈய்த்து, நீர்மளிக்க கட்டையடி,
பிற்போ **கண்ணாடி** மாடு அக்கரகருக்கா?
நீ அக்கரகருக்கேயா? இது போலமா? இன்னும்
நன்றி யருமை, மாடு கட்டையா? என்மலகேள்வி

கேட்பாராம் எம் கண்ணாலும் ஆனந்த
மாக இனித்த உண்ணம், கொண்டு

மயில்பீலி பலமாக அநைய,
குலைய ஆகத்த உண்ணம், **பேஷ்.**

**பேஷ்! நன்றி இருக்கீ
கு! நன்றி இருக்கீ கோம்!**

என்பாமும் எம் விரயம்!
இப்படியாக பலநாவம், அந்த **ராங்கறுக்கீ**
அந்தராங்க சேவை செய்து, இன்னும்

மேறானந்தம் அடைந்த உந்தார், ஸ்ரீ காமரீ!
ஓர்நாளும், கிருத்தினாய், அகிலையி ல்
எனக்கே உரியம் **விதி** வசத்தால், ஓர் சரிப்பும்,
இவற்றினால் விட்டால் எம் விரயமென் **நாம** ஸ்மரனை

யிறல், வேதனை விபகியும். சூழல் விருடும் மேன்மேலும்,
ஏறிக்கொண்டிருக்கிறபொழுதும்? அந்நிலையிலும், ஓர்
மாநிலைய, உலகக்கம் போல் கட்டி, எம் விரயமென், கருத்தல்
சமீபி, நிலிக்கின்ற டுளைய, அயன்முண்டை வந்திக்
கொண்டு! பேசுமுடியாமல் பேசிக் கொண்டு, எம் கண்ணு!
மாக அடக்கா இருக்கீ? நீ அடக்கா இருக்கீ யா? இது
போலமா? இன்னும் மாநில பருமது கட்டினுமா?

என **அன்பான** வாங்குக உறையா லும் பேசு
எம் விரயமென் **கண்ணாணி** கண்காநி,

தண்ணீர், கறை யாண்டு ஓட, கேட்குள்:-

**என்னடா, கொழந்தே
என்ன காரியம்பணீர்**

சுரீயம் தீண்டி, விஷம் மேலே ஏதிக் கொண்டு
டேபோறது! விஷத்தக்கு வைத்தியம் யாக்
கொலை, மாநிகட்டி, எம்மை அடகு யாக் றே டே. கிது
தடுமா? கிது நியாமா? கிது நன்னையடுக்கா? என்ன
கேட்குள் எம் மியா?

நாமர் :- எம் கமலக்கண்ணு! யாழ்
கடிச்சா என்னி விஷம் ஏறினா என்ன? அது கிடு
யொடம்புக்கொணை?

**நாறும்போற
வொடம்பு**

எக்கெடு, கெட்டால் என்ன?
யாம் உன்! உத்தகை! கிடுகமல உயி, கிடுக
போலே விட்டு, சீடம் உயுடன், அநீக உன் உடைய

**வைகுண்டம்
பரணியை**

உந்து, விடெய்போன **எம்**
பரணியை, பீன் உக் கொடர் வேள என் குறாம்!
கிது என்ன உணர் கிடுக என் குறி? 99999
யாநியகவாணின் சேவா வண்டியும்! அன்னி அம்புத

பிரேமையின்

சக்திகளாகிய (மாடியாவின) மணிமை யிறயாவும்!
சொடுயமாக, உன் மரியா
மணகை கிடுக்து, வெயறா விந் உள்ளி,

(31)

“பேராணந்தத்தீயம்”

முக்கடித்து, திருமயகிடுமய, நாமபே
ஐகக் ஐவ ந.ஸீவராஅகாரின்,

“மோஹபோஹ, போஹை”

மயக்கத்தில், ஆய்ந்தமே யன்றி.

“நாம அவனே! அவனே நாம!”

என்ற, “அபேத” நிலயில் உன்றி, பிறவாநி
யாகிய, ஜீவன் முக்தியை தராது

“மோஹ.போஹ”

என்றும், தர முடியாது என்றும், தரக்கூடாது என்றும்,
தன்ன உணர்ந்த, அதுபவகுளிகளின், வாக்குகடுக்கிறும்,
மேலும் சூர், முக்தியம் என்னவென்றும்? குன்சுளிய ஐந்து
பதவிகளும், சொர்க்கம் ஒன்றே

“மோஹ.போஹ”

பூமியானும்! ஹும் நான்மே, அதி! அதி! அதி! அதி!
அவங்காரம்! அதிசயம்! ஆச்சர்யம்! அநீபுதம்!

“மறைத கவரும்நிலி”

இருப்பதாரி, அகையகியும் மோஹ போக பூமி என குறிப்பிடலாம்
அதை, அப்படி குறிப்பிடலாதுதான். இருப்பிலும் புண்ணியம்
தர்மம், இவை அடித்து, மீளீரம் பூமிக்கு

“தூர்ளி”

விடுவீ போது, அகையகிக்கு காரணமாக அமைவது, அநீத
அவக்கார, அதிசய, ஆச்சர்ய அநீபுத விஷயங்கள் (விஷம்)
ஆனால், கிவ்மேனம் அகிகைமீபடாகதனிமையென்றும்,
அவநிலி, உற்பட வாய்ப்புகூக்கிறும்/அகவே அவ்வய குறிப்பிட
லாம்.

(32)

மேலும் ஓர் அம்மர் பாடல் போது?

“பரத்திலே சசன்முறும்
அகப் பேய்!
பாளே மீழ்மடி!”

“பரத்திற்குடந்த உடம்,
அகப் பேய்!
பாழ் அரு கண்டாயே”!!

என்தார்! இவன் மொருள் என்ன வென்றால்?
அகம்பேய் = மனம் பேய், எனப் பொருள்படும்!
கிங்கொரம் எனக்குறியும்பெய்து முன்பு ஸ்ரீநிய,
இந்த உதற்கருமாடும், தயர் செய்கேர! முகைகள்
சூலமாகவோ, பக்தமேந் தும், சாதனைகள் சூலமாகவோ,
மேலே ஸ்ரீநிய, இந்த உடற்கருதும் சென்றல், அறவ

“போக்கு வரவு” உள்முகைகருதும்
பதால், திரும்பவும் அங்கே செல்லுபுள் ஸ்ரீநிய
மோதர்மமோ, உட, இம் **பூமிக்கு** உத்களன் ஆக உண்கும்!

இக்கிந்தும் (சூலோக்கிந்தும்) பரக்கிந்தும் (மேலே
பொன்ற இத்த உட்கிந்தும்) அம்மர், செல்லவேண்டும்!
அங்கு சென்றல், கிந்தும் அங்கும் சென்றல், செல்லவேண்டும்!
அதுவே பர வெளியாகிய, இவன் முத்தி எனப்படும்!

2

(3)

அந்த பரஞ்சோபமாதிய, பரவெளியையே

பாழ் இடம்

எனக்குமீ
 மிகெடுக்கக். பாழீ என்குல், கெடும்
 போனதாக வே மொடுக்கமும்! அந்த
 சென்குல் எனின சூழ் என்குல்?

ஜகத் ஜீவ ஈஸ்வரா

நீசுள் எவ்வாறே **நாமரூபம்**
விகடரூபி பாழாகி விடும்!

எனம் மொடுக்க கொள் ன வேண்டும். உவகநிதியில்,
 டூர்க்கும் வாசகம் உண்டு.

கடும் வாசகம் :- நீ உரும்படமாட்டாய் என்கும்;

நல்லவாசகம் :- நீ உரும்படும் போவாய்! என்கும்;

கிணைகளில் கடும் வாசகம் **நஸிம்மையை** காட்டுக
 உன்

நல்லவாசகம் **நாமையை** காட்டுக என்கும்
 மொடுக்க மிகெடுக்க!

எப்படி என்குல்? உரும்படமாட்டாய் என்குல்:-
 கிணை **நாமரூப** உருவம் வெறும் மாட்டாய், என்கும்;

உரும்படும் போவாய் என்குல்: **நாமரூப** உருவம்

மெய்யு, உருவமும் உருவாய், எனம் மொடுக்கமும்!

2

(94)

கோலி:- பகீயின் துடியில், பாடி ஆடி
கதறி உருவி அஆ, அஆ, அஆ, அஆ,
"அவன்" (கண்ணன்) துறிக்ஷ,

அவனுடனே இத்தியமாகி, அவனை தாவி
காராய்! தாவிக்களே அய்துவிட்டதில்,
பெற்றவிறமும், அதைப் முடிந்த முடிவாகிய, சூத்த
"அத்வைத நியை" பெற்றவின் அம்,
"பகீயின் ராஜன்"

கிளவிட்டு அதவ வில்லியே! எங்கும் எந்தவிலையம்,
எங்கெங்கும், உறையாந்தவம்போலும்: "உருக்கம்"

"நெகிழ்வு" அதன் "பரவசம்" அன்றமும்
அம்படி யே இருக்கிறதே! இவை அனைத்தும் தாவிக்கருக்கா?
எங்கிருக்கா? அனுபவ குணம் பெற்ற யின்னரும்,
இவை இருக்குமா? அவ்வது எங்கிருக்காத "தக்க"

வைத்திருக்கிறீர்களா? "தய்யடி" இப்பதனை
அனுபவ குணமா? இவைகருக்கே சந்தவியளக்கம் தோவ!
பதில்:- சூத்திரம்! பாலி என்னால் பகீய் ஆகும்!
தயிரி என்னால், பகீயின், உருக்கத்தினால் மறுமும், குணம்
ஆகும்! உயன்றி என்னால், அனுபவம் பெற்ற "குணம்"

"கரை" ஆகும். கரைய, கண்டு தெரண்டி சூத்திரம்
"கரையயும்" வேறொரு! பசியும் துறிக்ஷ அந்நியில்
என்னும்கூடும் உறைய

பதில்:- சூத்திரம்! பாலி என்னால் பகீய் ஆகும்!
தயிரி என்னால், பகீயின், உருக்கத்தினால் மறுமும், குணம்
ஆகும்! உயன்றி என்னால், அனுபவம் பெற்ற "குணம்"

2

95

அகேபோல், நூனம் என்ற வெண்ணைய
எடுத்து பக்கிரி சம்பந்திதி கொண்டாயி,
பிரயோஜனம் இல்லி, காரணம் அந்த
வெண்ணைய, மோரிடேவா, ஐவத்திடேவா,

பேரட்டு வைக்கொழும், ஓர் ஓற்றியிடே,
கொய்க்கொன் அது கொடாமல்து டுக்கம்!

“காவம் தவறிவிட்டால்”

அந்த வெண்ணையும், கொடுத்தே போகும் ஆகவே அந்த
வெண்ணைய **“உருக்கி”** விடவேண்டும்.

உருக்கிய **“நெய்யே / சீவய நூ**

சூறுபவ” ஆனந்தமயமாகும்!

இவ்விடே போன்ற **“சீவய நூசூறுபவ**

கனியை” பார்க்குக்கொண்டே கொடுக்கார்,
அதை சுவைக்க வேண்டாமா? பசியற்ற வேண்டாமா?

புறரிதுயில் (தூவிகமல்தாவும் திவி) பெற வேண்டாமா?

அந்திலி, நீங்கள் அனைவரும் பெற வேண்டியே, உங்கள்
பைக்கியகத்தை தம் **“பாரம்பரியத்தை”**

விடாமலும், உருக்கவும், கனிவுவி, கருமியும், ஒக்கவும்,

உருக்கவும், கொண்டு **“கனிபூதநூனாதினை”**

த

உங்களுக்காகவே "தானே உணர்வு" தம் அன்புக்கீழ்நீரை

கருக்கே, புகட்டுகிறார் எண்கொள்கிறீர்களா? எப்படி யென்றால்?

"சேய்" நோய்க்கு "தாய்" மருந்து உண்பது போல்

என ஒரு பூ மொழி யுண்டு. அதனை மைய போல!
இஃ "கஸியின்" கோர விடியில்,
அகமீயடா குகைக்காக வே, "அதுவே" பர கருணை,
என்ற நுகியில் உந்து, ஸ்ரீமத் ரிபு கிடை யின்,
ஸாரமீ மந்தை, இந்த யுகத்தில் காகலே, அகண்
நாமாவை சுற்றி மருந்தி (மொன்றியது ஸ்ரீமத்துருஷம்!
ஸ்ரீமதமாத்மாவம் / ஸ்ரீரிபு மஹாநிஷியம் அருமை)

"ஸீவயமுதாமுறுயயவ" நூல்!
↑ அகன் ரஸமீ மந்தை, "அந்த ஒன்றே"

காசின உணர்ந்திய படித்து! காசின அனுபவித்து!
அந்த அனுபவ, ரஸமீ மந்தை மதுரகாவை

37

“கோஷத்திதை” உண்டு;

தம்முடைய அந்த உயர்கள் அனைவரும், முதலாம் கொண்டு குக்கிரும். என்முது மக்தியமாகும்.

இவ் ஓர் “உண்பை” என்ன வயன் ஓர்?

எந்த ஒரு அன்பும், “வேறு” எந்த “நூலையும்”

கேடாமலும், கொடாமலும், வாசிக்காமலும்;

இந்திரன் ; நியய குறையுபவன் ஓன்றை உடனும்

“உள் ஆழ்ந்து” என் ஓர்; அது தன்

தாய்மார் உடனும் அடையக் குக்கிரையாக ஆரோக்யமாக, அனைத்தமாக ஜீவன் ஓக்கிரையுள் என் அம்;

வேறு கலியுக “புரட்டிப்” (முடிக்) “பாஸி”

யுகிதல், கலியுக குக்கிரையாக, இன்ப போகையல், மிகக்கிரை என் அம்; “பணியும்/கணியும்”

நிறைந்த, கணிக்கிரை நியய குறையுபவன் ஓன்றே!

“அதன் கருணையினால்” கிடைக்க நனை, உயி

இவ் விகழை நிறைவு எய்திடுகும்!

எல்லாம் இன்னும் அதுகூடு கொடுவது! பாபா.
அது யா உம்! அது நிகழுகள! கிது மக்தியம்!

“ஸ்ரீமதுபவத்தின்”

ஸ்ரீ சிறிய விளக்கம்!

குடிநீரைக் களைய! முன்பு சுவமடல்களில்,
ஸ்ரீ **துயநாஸரி**, மறைக்க

இவ் மறைபாடு மாக்கருடன், உறையாடி சில விஷயங்களில் கிரஹிக்கவாம் எனினும், அது சமயம், பிறமஹிணந்த சடூகிவகில், ஸ்ரீ **குடம்**

கொண்டு, அச்சுவத்தை டோண்டு, அக்டேஜவத்திந்த ஸ்ரீமதுபவமாவின் நாமரையவைத்து அதன் வேலாக அவர்கள் தூலசூசார கரவந்தளிர், எதை உபதேஷிக்கொடுக்கொடு, அவைகளை கிரஹித்துக்

கொண்டு! அக்டேஜவம் நத சடூகிவகில் தேவியே, குலத்திலுலிடே, அக்டேஜையம், இவ்வாமல், மஹாலிடவாம் எனினும், இந்த **நகஸய**

செய்திகள்! எந்தசாஸ்வியம் தேவம், தேவாந்தம், உபநிஷதம் இவைகளில் இல்லை, எனினும் இவ்விஷயம், **ஸ்வயநாநுபவம்**

உடையவர்க்கே தே சமீதிய மாமும் எனவும், மஹிண்து, அகே ஸ்வயநாநுபவத்தில், தேவியம் ஸ்ரீ

நகசியாரீத்தம், அதுன்

தருணியிலும் / ஸ்ரீமதுபவம் காரின் அதுபவ ஆசியிலும் / ஸ்ரீ ஸக்டே கலாநிஷத் தாஜம் / எமகயீயன் கருடன் கண்ணன், பரிபுரண கிருபையாகவும், வளரியு கிரேஷம் / உணக்க!

① தூவலிடுத்தி என்பது மனம்படைத்த
 கீதமணிதன், மனம் வசம், அகப்படை
 தன்மை யிறல் **“கோரகூண
 ங்களுக்ககு”** ஆட்பட்டு, புண்ணிய
 பரவ விளக்கித் தேடி, நான் ஒரு ஜீவன்
 என, கிருப்பது தூவலிடுத்தியானே!

“ஜனனமரணமே” இவன் அஃபந்தியம்

② சாட்சி விடுத்தி என்பது மனம் **“அறிவு”**
 ஆனநிலை இவ்வேகக் கோரணைவிகளும், இவ்வாமல்
“ஏககூணமாகிய” மனம் மனம் இன்ற
 உன்னதில்! இது **“பகவான்”** நிதியானே!
 கிவீ **“மனித”** இணைக்காமலே, ஜாதி, மதம்,
 மொழி, நாடு, தேசம் என எவ்வித பேதலும் இல்லாமல்
 எல்லாம் **“மனிதர்களே”** எல்லாம்
 என்த நிதியில், இவ்வகை குறை! பேதலும்/ விருப்ப
 உயவிய அல்லாமல் / கண்டியும்/ உண்டியும் இல்லாமல்
 அமைதியின், ஆனந்தமாக உணர்வது சாட்சிவிடுத்தி!

③ அகண்ட விடுத்தி என்பது, அறிவு **“பொ
 றிவு”** ஆனநிலை! இவ்வேகக் கோரணை, கிருக்க
 முடியாத! இது **“நிரீகூணநிலை”** ஆதர்
ஞானியின் கிருப்ப நிதியும், **“அனுபவமும்”**
 ஆண்கிடமரணம்!

இவ் ஜட கட படாதிசுரம்!
 மணிசுருதிசுரம் தாயல் சேரித்து,
நடப்பன, படப்பன, தீதுயன, ஸரீயன,
திருவி கடகம் அனைத்து, அனைத்து

34. லக்ஷம் ஆய கோடிகளாயும்; எந்த
 பேசும் இவ்வாயும், குந்தம் குறை விருப்ப ரயணியு,
 பாரீக்காயம், **ஸரீயம் அநீத**
அனீதே/எனீத சர்வாதம்
 பரவியாயு உணர் யது, அகண்ட விருதியாயும்!
 இதை **சர்வசாட்சி** பரவியாயினும்
 சொல்லவாம்.

④ அகண்டைகரமம் :- இது எந்த விருதியும்,
 எந்த பரவியும், இவ்வாயும் நிரீகீடு னசும், இவ்
மெளனமாணா திரியாயும், இதை
 வநியடி விடைய, பாகீடு வடிவிடைய, வேறு எந்த
 துரியாயும், விளக்கம் கொடுக்க முடியாத,
 இதை **உணர்ம** எனும்
 சொல்லாயும் முடியாது, இதை **இயிசி**
 எனும் சொல்லாயும் முடியாது, உண்டு எனும்
 உண்டு இவ்வாயும் இவ்வாயும்! இது
 நாம, ரூப, குணம், குண, காவம், தேசம், வியாபாரம்,
 மனம், உருகு, கரமம், ஆகிய இவ்வுத்தமம் இவ்வாயும்
பிரம்மாணந்த சமுத்திரம் எனும்
 என உபசார மாகவும்; உயமாண மாகவும் சொல்லவாம்!

2

(41)

மேலவ கூறிய நான்கும், பவமடல்
கனிலீ, விளக்கம் கொடுக்கும் ஊர்க்கு
வழிலீ, விளக்கம் கொடுக்கும்,
உருக்கிடுமும்.

கனி க டு உடன் கவனிக்கவும்!

ஆர் ஆதம் நான்கு சரணம் மன்னு பவன்,
ஸ்ரீ மூர்த்தி கர் ஆகியிரு மும்; ஸ்ரீ பகவான்
கருணையிரு மும்;

பந்திராயினி

பரிசுரண ஆகியிரு மும். அவனுடைய **அத்**
யாதீம சிரத்தையிரு மும்!

பகீடுமும் பெறுமும் போகும்
① தூவ விடுக்கியாகிய, பேசும், விடுவீய, வெறுவீய,
கூடகீடுமை, கிணைககீடு, ஆகாரமாயும்,
ஆகாரமாயும், ஆகாரமாயும், அமைக்க **கோர்**
குணங்கொடுக்கி, கோடிடுமை கொடுப்பாரை

நான், ராணைத்! குடியீயாரையின்,
அவனிடம், அமைக்காரம், அமைக்காரம், ஆகிக்கம்,
உரிமை, உடைமை, அமைக்காரம் படுமும், பறைய
மாணம், குடு, சிறி, வகீணை, வெடிகம் ஆகிய

அமைக்கம்; **புஸீயமாதி** விடுவீயின்
கிணைமும், தூவ விடுக்கி கிணைக்காரையியும்!

(42)

“**கூடினாம்**” ஆயன் சாட்சி
 விஞ்சியா திய “**ஸ்ரீ பகவா**
னே” ஆதிவிரோதன் இது மத்தியம்!

ஸ்ரீ பகவான் ஆதி விரோதன் என் றல்?

ஸ்ரீ பகவத்

சொரூபமல்ல!

ஸ்ரீ பகவானுடைய

மாயாஜாஸமல்ல!

மனிதகினம்

கிருஷ்ண, ஸ்ரீராம, சக்ர, மாயா உரை
 விளையாட்டின் சூத்திரம் அல்ல.

↑ அனைத்தும்

அகாதகா

(செய்வதற்கு)

ஆதிவிரோதன் • இயனிடம்

மனதாஸ்

செய்யும், எந்த பிரவர்த்தியும், இரம் பதிரிட்டு
 இருக்கக்கூடாது! இது சாட்சிமாவையாக
 இரம் பதிரிட்டு இயனிடம் மனம் இரம் பதிரிட்டு மனம்

அறியாத

மாறி விடும்! ஆகவே கிளிஞ்சு

எந்தவிஞ்சியும் இரம் பதிரிட்டு, அன்பு, மொழிமை,

கருணை, ஸரணம், அமைதி, ஆனந்தம்; ஆகிய

இவை **ஆனந்தம்** இன்றே திரவியம்!

விமலகந்தம் - சரணம் பணக்கரம் நடந்து கொடுக்க
 ஆகாயம் இல்லாத சரணம் (விளையாட்டின்) விளையாட்டின்
 இன்னும் மானம் இல்லாத

(43)

முன்பு உடைய சாட்சி

விருது உயர், ஓர் ஆதீச சாதகன்,

“வேகம்” போதும்! “செயலாற்றிய”

போதும்! வந்து வந்து போக வரம்! மீ

இது நிரந்தரமாய் கொண்டிருக்கலாம்!

அப்படி கொண்டால் மாயாவால் ஓர்

மயக்க, உபாந்த உண்டாகும். அம்மயக்கம் என்ன
 உண்டாகும்? யாமோதிகவான்! யாரும் அணுகாததும்

இயங்கும் கங்கை என்ற கார்த்தீகத்துவத்

திருவல் ஓர் மயக்க போகாத உண்டாகி.

இவன் அழிவு மருவிக் புத்தி (மனம்) ஆர்வ

மாறி விட, உதவாமை என, நினைவான்கள் சொல்லுவார்
 அந்நினைவான்கள், நிரந்தரமாய், கிருக்க வேண்டிய
கிடம், அகண்ட விருத்தி என்ற, ஓர்வசாட்சி மரவிறு

ஆதும்! சாட்சி வருத்தி, மனிக இணைநிலை கொண்ட

போகம் அல்லாமல் உணர்வென்பது கருவியை வசாட்சி

வருத்தியோ, முன்பு உடையபடி, இட கடப்பதற்கு

உட்பட சுட லகும், இவ கொடுகின்றதும், எந்த

பேதமும், அந்நினைவென்பது, வருவியாவது, அல்லா

மயம், சுமமாக (எல்லாம் ஒன்றே என்ற நினைவு)

“**உணர்வு**”
 (காணும் காட்சி
 கருக்க முடியாது)

நின்று நாம்! இதில் அருக்கம், ஓர் அருக்கம்,
 உணர்வு, எப்படி அருக்கம் என்னால்?
 அங்க காலத்தி **புரட்சி**

“மாயாவிருள்” அனைத்து,
மே!

நாம ரூப, இது ஜீவ அந்நிவர்த்தக நாட,
 உடையதே, விளையாடக் கருக்கம் அருக்கம்,
 அம் விளையாட அந்நிவர்த்தம் **“மாயாவிருள்”**

மனதை வைக்கக்கூடிய அருக்கம், அம்
 விளையாடக் கருக்கம் என்ன அது அருக்கம் கருக்கம்,
மனதை மாயாவிருள் அருக்கம் / மாயாவிருள்

நாம ரூப, இது ஜீவ அந்நிவர்த்தக நாட,
 அருக்கம் / மாயாவிருள் **“சுழி”** அருக்கம்
 கருக்கம் **“சுழி”** அருக்கம், சுகமாக

சுழி அருக்கம் / அருக்கம் கருக்கம்,
“பேரறிவு” அருக்கம், அருக்கம் கருக்கம்,
“அறிவு” = பருக்கம் கருக்கம் **“நின்று”**

“பேரறிவு” = அருக்கம் கருக்கம் **“நின்று”**!!

வேறுவு = பரமாத்மா!
 அறிவு = ஆத்மா!

அகண்டாயனையாகிய, அகரவது
 அகண்டாகரவிருத்தியாகிய, அகரவது
 சர்வசரவலிவிருத்தியாகிய

“**வாத்மபாவனை**” யாகிய
 கிங்கடுன்று, “**அகண்டாக**

ரஸம்” எனச்சொல்லும், “**பிரம்மா**
நாத சமுத்திர” கதையால்,

அகரவதுகில் **இருமை**, **இரு** **உய்ய**
பதுமை / **வாந்து**
 ஸ்வய அனுபவ குறளியின்

நிலிசுமை என, துணை அறிந்த குறளிகள்,
 சொல்லக் குறளியாய்மடிகுக்கிடுமே! ஆகவே,
 இந் ஆதீச உபதகன், ஸ்ரீமகபான் கருணையிறவுமே
 ஸ்ரீஸ்துரு கருமையிறவுமே: “**தூய**” விருத்தியை,
 நாசம் செய்து; “**பாடலி**” விருத்தியை, தை
 வசம் வைத்துக் கொண்டு; “**அகண்ட**

விருத்தியில், சர்வசரவலிவிருத்தி கொண்டு; தன்னு
 னையயதாந்திக், ஸ்வயனமரகிய, அகரவது,

தன்முதைய

அதிஷ்டான்

மாறிய! அதாவது தன்முதைய யதார்த்த,

சொரியமாறிய

இப்படி சொல்லவல்லவாம், வரந்ததை

விளக்க வேண்டியது, அப்படி ஒன்றில்லு, சிவமத்தியம்.

தம் ஆணந்த

சுருத்திரத்ததை, அருகில்

கருத்து மாறியதுக் கொண்டு குக்கவர வேண்டியது,

தொடல் அல்ல நாம்

குக்கவர வேண்டியது, குக்க முடியலு, குக்கியலந்து

சுருத்திரத்தில் குறைந்தியு உய்யப்பது நமையாகிய

நாம், சுருத்திரத்தை தொடர்ந்து, என்ன வேண்டும்? **அது** வாகவே ஆகிவிடுவோம்! அதாவது குக்கியலு.

எம் ஆதமானது சுருத்திரத்ததை, மேலே உள்ளது, நாளை

அதுவே நாம்! நாமே அது

என்முதையத்தியம்! இதற்கு மேலும், தெளிவுரை

தேவையிலிட்டு, உய்யப்பது, பிரயோகம் உண்மையானது! மேலே உள்ளது, நாளை அதில் உணர்வு சூரியமாக, உணர்ந்து, **அதுவே நாம்!** என ஆன ஒருவன்;

2

(47)

“திடீர்நாணி”

ஆடும் தகுதி பெற்றவர்க்கிருள் என, பொருள் நிகரானீரில்
 யென்றோர் ஓர் ஆக்கிரமநான சாதகன்,
 முகவல் தூவ விடுக்கியாகிய தூவ
 பாவநையை, விட்டால் போதும்!

அங்கு **“நான், ராஜகு”** என்ற அந்நகர
 அமிலமையே அந்நகரம் மையிலும்; எந்த **“கோழ”**
 குண உதவியுண்டாம், முடிவாக **“அழகு”**

உதவியாகிய, மீத உதவிய சம்பந்தம் இவ்வகையே
 ஸ்ரீமதவக் கொடுப திசையே, அடைந்து விடுகிறேன்!

அந்திசியில், **“கூற்றம் குறைபேதம்”**
“விடுபு வெறுப்பு” முழுமையாக, அதிநக
 கணமையிலும், வந்த **“பிரார்த்தம்”** மடமே,

சுதமாக அடிவலிக்கு முடியும்! ஆகவியல் என்ற
“பிறவிதீர்” எகந்தர விசைகள் தொடரவும்

ஒருவன், ஸ்ரீமதவன் திருமையிலும், ஸ்ரீமதவன் திசையே
 பெற்று விட்டால் வே வேறும். அப்படி **“சாதனை”**

எதுவும், இல்லா உதவியும் பின் அந்நகர விடுவதே
 சமையாக முடியும்! இவ்வகையே மடைத்த, மனித
 கணத்தையே சாட்சியாகிய பாரிமயவன். சாவகர மூ
 லில், ஓர் வகையில் ஆவகொடுக்கியும், வேதம் இல்லாமல்
 சமையிலும், சமையாக உரை முடியும்!

மேலே கூறிய, சாட்சி நிலையம், அதை
 அடைவதற்கு, சரியான சாட்சி நிலையம்,
 ஒருவன் பெறுவது போல, அவனுக்கு,
 அவனுடைய, சிந்தனைக்கு, **பா**

சொருபு நிலையம் கொண்டு, செயல்படுவதால்,
பா கருணையின்றி **யோகமாயாவின்**

சகாயம் பெற முடியும் என, அனுபவ சிந்தனையின் கருவியை,
 இந்த நிலையில் அச்சாதகங்களுக்கு, அனுபவம் கொடுக்கவே
 நினைக்கவே, பரகருணை நிலையம், முன்னாள் மறந்தீது,

ஜீவன் முக்தி அடைந்த குரணிகளின்,
வடிவத்தையும் அவர்களின் மூலிய

வாக்ஞானம் சம்பந்தமாக, மறைவு
 கூடியதல்ல. உணர்வால் உணரக்கூடியது. சுவாக்
 உணர்ந்த முடியும். என சிந்தனைகளின் சொல்வார்!

யோகமாயா, ஸயன், ஹரி, ஹரன், என்னவெனிகளிடக்காக
 கருக்கம், **நாமரூபஜகஜீவ**

சொருபு
 யோகமாயா, சகாயம்! மனோஸ்வரன் / மனோஸ் சகாயம்
 குரணிகளுக்காக **தற்காலிகமாக**

மறைந்த நான்கருடைய
அவர்களுடைய **“நுபத்தையுமீ”**
அவர்கள், **“நயந்தார”** அடியாக!
அழிவற்றவரே! அழிக்கமுடியாத!
“ஒலியையுமீ” அவல்யம்,
உற முடியுமீ என, பதிமூன்றான்கள் கூறுவர்.
இதனை காரணம்?

உருமீ உள் னமீ, அதற்காக ஏன்மீ
உள் னமீ; நாளை வேட்கைக்காக **துடி**
“துடிக்கும்” உள் னமீ கருக்காக அமீ,
காலமாக **“அது”** செவிசாய்க்க விரியயாதலீ,
அதுகலீ மெருமை யுமீ இலீ, அது இடுக்கிறத னந்து
சொல்லீ யுமீ, இற நமயுமீ இலீ, குறியாக அது,
இயங்க முடியா விடேறயுமீ, சுகாலயமீ, மலை நியரண்,
இயக்கநீ வேமாக, யோகமரண நய நயமீ, இக்
காரியமீ பண்ணை முடியுமீ! அவல்யமீ பண்ணுமீ!
அவல்யமீ அது, **“பண்ணிகீ”** காரணீய குக்கிறதும்,
இது பிரமாணை உண்மை யான, பதிமூன்றான்கள் கூறுவர்!
எல்லமீ ஒளி து!
அது சுகமெருமீ! **சு**
அதுயானமீ! அது நிக் களீ! இது மலீயமீ! **யாயா.**

உ

50

உணர்வு

① நாமரூப ஜகமும்,

அதன் பொருள், உறவு, சற்றம்,
நடவு, இவைகளின் இயக்கமும்,
அவைகளின், குணங்களும், உள்

உள்ளாத்தை நொடும்பரை,

பாடுபகவான்

உண்டு! மேலேநெறியறவகர்,
உள்உள்ளத்தை, பாதிக்க வில்லெயன்டுல். அங்க
பாடுபகவான், தனியாகவீடு, மயன உணர்! அங்க
பாடுபகவான், நியாகிவியட்டாய்

சுதந்திய வாசகம்.
குறியிடி-பாதிமீது என்டுல், கஷ்டம், நஷ்டம், அபிமீது, ஆகம்.

② நடுக்க வில்லியே! கிடைக்க வில்லியே!

முடிய வில்லியே! என்பதைவிட, நுடந்தது

யோதும்! கிடைத்தது யோம்! முடிந்தது

யோதும்! என நிறைவுநொண்டால், கர்மா

③ குற்றம் குறை நேற்ற வில்லியா. அல் நியே

ஆனந்தம்! யெறு ஆனந்தம் என்டுல், அயும் அல்லி!

குற்றம் குறை நேற்றித்கொண்டிருக்கால் நியே

துக்கம்! யெறு துக்கம் என்டுல், அயும் அல்லி!
குற்றம் குறை துக்கம் என்பது உள் மன மேல்

4 ஹாயன்! ஹாரி! ஹாரன்! 51

ஆகிய சூயரும், ரதம் உருமியிவ், ரதாஹிவ்
கரீர்தகாக்களாக கருப்பது மந்தியமே!

மேவே கூறிய சூயரும், பரநிதியில்
ஸத்குருவாக கருப்பது மந்தியமே!

இலி "யத் பாவம் தத் பவதி" என்பது உன் அனுபவமே!

காணம் ஆறல் பேசாது! கோளாது!

காது கேட்கும். ஆறல் காணாது! பேசாது!

வாய் பேசும். ஆறல் காணாது! கோளாது!

மேவே கூறிய சூனீயம், மேவே கூறிய முன்று
நினைவம், ரசயல் பட்டால், அங்கு அயல்யம்,

விகாரம் கோட்டுது! விவகாரம் என்ன,

வியரீக கோடிங்கள் நடைபயத்து. மேவே கூறிய
அம் சூனீயம், ரசய வந்து அடங்கி, ஆறாந்தம் திவய
பேன்மொறல், இரண்டு வாசகங்கள், கடைபிடிக்காள்
பேறயம்! ரெகு, ரெகு, ரெகு, ரெகு, ரெகு, சுவயம்!

அருப்பது என்றே! நடிப்பது நயமே

என்று நாம் அடங்கி ருல், ரல்யம் உம்குள் அடங்
கும்!

மேவே கூறிய நினைவல் நாம் உணர்ந்து அடங்குறல்,
கண் பார்வையில் பதுமங்களாக கோணியம்!

காத கேட்பதில் அரீர்தகாஹி, இலி அங்களாக கோணியம்!

வாய் பேசுபதில் இறைகுருடனர் அம். கோவயத்தி
வாரீர்தகாஹி, வராமல் தடுக்கம் பட்டு விடும்! ஆறல் இங்கு,

(52)

கண்:-காணும்! பேசும்! கேட்கும்!

உணர்வு நுட்பியல்!

காத:- கேட்கும்! பேசும்! காணும்!

உணர்வு நுட்பியல்!

வாய்:- பேசும்! கேட்கும்! காணும்!

உணர்வு நுட்பியல்! அங்கு விகாரமோ, விவகாரமோ,
அந்நாடு ஒழிந்து, அமைதி நாட்கள் திவவும்!

⑥ **மண்ணில்**, நாம பேசும்பந்தம்
கொண்ட, பாத்திர **பாண்டங்கள்** இல்லை!

ஆனால் **மண்ணில்லாமல்**, நாம பேசும்பந்தம் கொண்ட, பாத்திர **பாண்டங்கள்**

வரமுடியாது! அகலேறல்?
வரவில்லாதது!

பார்த்தில், நாம பேசும்பந்தம் கொண்ட,

ஐகத், ஜீவ, னஸ்வராதிக்கள்! இல்லை.

ஆனால் **பரம் இல்லாமல்**, நாம பேசும்பந்தம் கொண்ட,

ஐகத், ஜீவ, னஸ்வராதிக்கள், இவையும் இல்லை. அமைதி

வரவும் முடியாது! **வரவும்** இயலாது!

7

2

53

பரமீ ஸகீத்யம் என்தும், நாம பே ஜக, ஜீவந. ஸ் வரபதிகளி, மொம்ரியன் தும்; நாம பே, ஜக ஜீவந. ஸ் வரபதிகளி, பிறவி உண் டென் தும்; நாமீ அது/அவதேநாம்!

எண்ணத்தூல்

என்ற **பர எண்ணத்தூல்**, பிறவி இல்லியன் தும், சொல் வக் கோணை என்னவென்ருல்?

பரமீ என்து, அது ஒன்றுதில்லி! நாமபே குறைவகளி லில்லி. எந்த **தோஷ குணங்களும்** தில்லி!

மாயாமனம் பற்று, அவ்ரு கிடதும் தில்லி! அங்கும எவருக்கு வேலியும் தில்லி! அகவேஜனைவரணதில்லி. நாம பே, ஜக ஜீவந. ஸ் வரபதிகளி, **தோற்றம்**

இருபீடி! மாற்றம்/மறைவு உண்டு. இவைகளி, பற்று விடித்து விளியாடு, **மனமும்** உண்டு.

காரசாறு விளியாடுகெடு, **தோஷகுணங்க** அந்த வேறு குறைவகளி, பற்று விளியாடு **மனம்** உண்டு.

பதரல், **புண்ணிய பாய**, விளிகரும் உண்டு. அதால் **ஜனன மரணமும்** உண்டு!

அக வேதரன், தன்னி அறிந்த குரனிகன், நாம பே ஜக ஜீவந. ஸ் வரபதிகளி நேருதும், **பயாம்** அவதேஸ்டரப் என்தும்; **பரமீ** ஒன்றே, ஸகீத்யம் என்தும், சொல்வி, **பரமீயம்/பகீத்யம்** என்தும் **ஜகதீ மீதேதை** என்தும் சொல்லுவரிகள்.

சு

உ

(54)

ஸாமான்ய சூரு, ஸ்ரீ பகவானி, தரிசித்
 சூட் நுலியையயும், ஸ்ரீ பகவத் பகவீகரி,
 அடையுள் நுலியையயும், கூட்டி ஸூக்
 முடியும்! இவர் ஸ்ரீ பகவானி

கீழே

இருந்து, ஸ்ரீ பகவானி அடைய, மேலே
 தூக்கி வரம், ஓர் **காரீய** கரீகர வரம்! ஆறல்,
 ஸதீகுருவே, ஸ்ரீ பகவானியும், அதீதமானவர்! ஆகவே,
 சில சமய சந்தர்ப்பங்களில், ஸ்ரீ பகவானியும் **ஆக**
 முடியும். அது அகிரகஸ்யமாக யே கிருக்கீம்! காரணம்,
 இவர் காரியம்

ஜீவ அழிப்பாகும்!

ஸ்ரீ பகவானி காரியம், ஜீவ ரகாதிப்பாகும்! இவ்வந்நம்பும்,
 அன்மீகருக்கு, ஜீவனீ முக்தியை ரிகாரும்பகே, இவருடைய

காரணமாகும்! இந்ந ஸதீகுரு, **பூர்** ரொடும்,
 அஸ்வமாக யே இருப்பகரல், இவர் **ரெசயல்** அந்நவ
 ரே!

இவர் ரெசயல்பரம் நுலித்தம், ஸ்ரீ பகவானி ஸ்ரீ நுலியை,
 சமய சந்தர்ப்பங்களில், உந்நே ஆகவேணீம்! இவ்
 ஸ்ரீ பகவானி துரியரம்! இவர் ஓர் ரெவன் ஸ்ரீ ஆரம்!
 இவர் ஸ்ரீ பகவானி, ரொடும்பாக இருந்து, ரெசயல்பட்டரணம், இவர்
 தனினை, ஸ்ரீ பகவானி தரட்டிக்ரெகரன், **முடியாகும்!**

கூட்டவே கூட்டாகும்! அங்கரன், நம்

வேத ஸாஸ்திர (சமயரகாயனும், அகந்
 கட்டுமீபரம் ஆரம்!

தன்னி கரட்டிக்ரெகரன் முடியாத் (கூவலவ்) கனி ஸமயரூர்,
அவனை (ஸ்ரீ பகவானி) நமீய ரண, கூட்டிக்ரெகரவிட்டு,

தானே அவருக இருந்து, ரெசயல்பகவானி கருல்
 தேவரகஸ்யமும். பிறமீய ரகஸ்யமும், கிரகநீருக்கிழ
 ரெவ ஸ்ரீ பகவானிகர் ரெசயல்பகே ரெகரீ வி-

9 நாமஸ்ரீஜகத் ஜீவ

சொந்த பந்த நட்பு உறவுகளை,
விடவிடவிட ஆனந்தமே!
மேலே சுறியவைகளை தொட
தொட, தொட, துன்பமே!

தொடும் உரி:- நான் / எனது என்ற அறவிகளற அமிசாநாமம்!

உரிம உரி:- எவ்வாறாயினும் / எவ்வாறாயினும்

உனதே என்ற சர்வார்ப்பணமா
கும்!

10 எவ்வாறாயினும் / எவ்வாறாயினும் என்கூல் அவன், அவன்?

அவன யாம் / அவன நீ!!

அவனே தாங்களாகவும், அவனே யாமாகவும், இருக்கும் போது, அவன் என்பது ஏன்?

யாம் / நீ / அவன் / கிம் குன்றும்
இன்றே!

இவற்றின் எண்ணம், சொல், செயல்! ஆகிய கிம் குன்றும்

எவையுடையது என உரை குடிசிறகா?
இன்று ஆங்கு யோகிகளின் ஆகாமம், இது என்
மனதுடையதே! என புரி கிறது!

2

(56)

அப்படியானால், என் கொடுக்கே!

இந்த **நாமரூப** நுகத்துவம்;

அதன் பொருள்களும்; உறவு, சுற்றம், குடும்ப

இவை அனைத்தும், **என்றையுடைய**

என, உன் மனம் உரிமையம், உடமையம்,

பாறலெனப் பரியக்கம், எவ்வளவு **அவனே**

என்பது, அவன் யம் கேளவ! எவ்வளவு **நம்மு**

டையதே என்ற நினைவில், அது **பொரு**

உடைமையாகி, நமக்கு அன்றியமாய்,

நுகவுமீ; யாரும்; இவ்வி ரயன்ற திவி,

பெற்று விட்டால்; அந்த இவ்வளவு பரியக்கம்,

கொடுக்கக் கொள்ளாமல், **மனமும்** இரந்து!

அதை உதவி கொடுக்கும், **அவனும்** கொடுக்கமாட்டான்.

எவ்வளவு அவனே என கொடுக்கும்; **நீயும்** கொடுக்கமாட்டாய்.

யாரும்/ நீயும்/ அவனும் | அனைத்தும் |
பொருள்களும் |

அவன் யவரக **நாமரூபத்துடன்** இடுக்க

முடியாது! இடுக்க இயவாது!! இடுக்கக் கூடாது!!!

கொடுக்காமல் **அது** வாகவும்; அதுவே **நாமமாக**

அதை உதவி, அனைத்தமாக இடுவீ போல்! **நீயும்**

“முடிவுரை”!!!

எங்குதான் உங்களைக் காண்கோ!

உதாசயிஸ்

எல்லா மடல்கள் நான்காகும்! அல்ல நெய்யாக,

“ஸ்வய குரூபயுவ”

நூலுக்கு, 108 பாடல் கருக்கும், விளக்கம்

சுற்று விரிவாகவும், ரஸாமீஸமாக

ஷம் எழுதி! எந்திரகணின் ஸ்வய அலுவ வ தீதிக்கு, “ஸ்வீ ஸ்வய அலுவ பவ”

சுமையையும் தவற்த்து, எளிமையாகவும், கனிமை

யாகவும் எழுதி, “நிறைவு” செய்துகொண்டோம்!

மேலும் இருமடல்கள், அதன் கருமையினால் அதுவும்!

ஸ்ரீஸதீகுருநாதரும்! ஸ்ரீயரமாத்மாவும்! திணைந்து

தந்து நிறைவேற்றி, முடித்துக் கொண்டார்கள்!

உங்கள் நன்மிகுதையும் வேறு எந்த நூலையும், தொடராத

வைராஜ் சிவமும், கிணைத்தார், சூதீநீங்கள் அனைவரும்

ஆயன் ஓசைக்காரோ கிணைப்பாண உணர்மையாகும்!!!

எரிவாடம் சூன்றி! அதுநவமே! அதுயாடம்! அதுநீவீக்கள! வந்தியம்!

*Abode of Love
You Are Everything!*